



## Arrest

**nr. 49 656 van 15 oktober 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 10 augustus 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2006 vraagt verzoekster asiel aan. Op 26 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 22 september 2006 neemt de commissaris-generaal de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 204.771 op 4 juni 2010 wordt het schorsings- en annulatieberoep verworpen.

Op 9 maart 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 21 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een schorsing en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 19 006 op 24 november 2008 wordt het beroep verworpen.

Op 14 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 19 007 op 24 november 2008 wordt het beroep verworpen.

Op 2 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 augustus 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.10.2009 werd ingediend door :*

*O., T.N. (R.R.:...)  
nationaliteit: Kenya  
geboren te M. op 17.06.1980  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis §1 van de wet van 15.12.1980 gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de RVS op 18.06.2010.*

*Daar betrokkene geen procedure meer lopende heeft (asiel of Raad van State), dient zijn identiteit en nationaliteit bewezen te worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene heeft dit nagelaten, derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. De RVV stelt namelijk in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”.*

*De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen, kan zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit haar dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om haar identiteit te staven noch dat zij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).“*

Op 10 augustus 2010 wordt verzoekster ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

*o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.09.2006*

*o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 26.07.2006. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

## 2. Rechtspleging

Verzoekende partij heeft bij aangetekend schrijven van 22 september 2010 een “replieknota” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een “replieknota” voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de repliekmemoire alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt voormelde memoire ambtshalve uit de debatten geweerd.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“Doordat verzoekster als middel aanvoert de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen) ;*

*Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;*

*Doordat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;*

*Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;*

*Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);*

*Doordat in casu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 2 oktober 2009, onontvankelijk verklaarde;*

*Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte oordeelde dat "de aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006";*

*Doordat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:*

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Doordat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Doordat uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is

Doordat zoals uit de bestreden beslissing blijkt, de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen werd omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet;

Doordat verzoekster meent echter dat zij van deze vereiste vrijgesteld was door de hangende procedure bij de Raad van State;

Doordat verzoekster immers op 30 oktober 2006 een beroep indiende bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 22 september 2006;

Doordat tot voor kort het standpunt omtrent de interpretatie van een 'definitieve beslissing', zoals vermeld in de hogervernoemde wettelijke bepaling, was dat hierbij de procedure tot schorsing en vernietiging bij de Raad van State niet kon meegeteld worden, waarbij deze eveneens niet gelijkgesteld kan worden met een cassatieberoep overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Doordat evenwel bij arrest d.d. 13 februari 2009 nr. 190.417 de Raad van State oordeelde dat er geen sprake is van een definitief afgewezen asielprocedure, wanneer er nog een beroep tot schorsing en vernietiging hangende is bij de Raad van State;

Doordat de Raad van State in hogervernoemd arrest oordeelde dat een beslissing pas definitief is wanneer ze niet meer vatbaar is voor beroep, zodat in casu volgens de overwegingen in het arrest, wel vrijstelling van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen kan ingeroepen worden;

Doordat het beroep dat verzoekster op 30 oktober 2006 heeft ingediend bij de Raad van State, bijgevolg voldoet aan de uitzonderingsbepalingen, zodat ten onrechte in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat, "De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. " ;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid derhalve niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die zij op een correcte wijze heeft beoordeeld en op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen;

Doordat bijgevolg de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in casu een manifeste beoordelingsfout maakte;

Doordat uit de voorbereidende werken van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een

*verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon"* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12);

*Doordat in de omzendbrief van 21 juni 2007, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, bepaald wordt dat een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag;*

*Doordat de bepalingen van deze omzendbrief dienen te worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de bewoordingen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en de wil van de wetgever;*

*Doordat noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de vrijstellingsvoorwaarde gerealiseerd dient te zijn op het ogenblik van behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf m.a.w. dat de vrijstellingsvoorwaarde de ganse procedure moet vervuld zijn;*

*Doordat de asielprocedure van verzoekster, ingeleid bij verzoekschrift d.d. 30 oktober 2006, definitief werd afgesloten ingevolge het arrest d.d. 4 juni 2010 van de Raad van State, waarbij het arrest ter kennis werd gebracht bij postzending d.d. 17 juni 2010;*

*Doordat niet blijkt, hetgeen ook niet aannemelijk zou zijn, uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid reeds in kennis werd gesteld van het arrest waarmee de asielprocedure van verzoekster definitief werd afgesloten (en bijgevolg mede in overweging werd genomen bij de besluitvorming);*

*Doordat desgevallend niets de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verhinderde verzoekster te wijzen op dit feit en haar uit te nodigen de aanvraag aan te vullen gezien het arrest van de Raad van State d.d. 4 juni 2010;*

*Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt;*

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar het toepasselijke artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Daarnaast wordt toegelicht dat verzoekster in haar aanvraag zich beroept op de vrijstelling van het voorleggen van een internationaal paspoort omwille van haar lopende asielaanvraag; dat deze asielaanvraag echter werd afgesloten met de beslissing van de Raad van State op 18 juni 2010.

Verzoekster kan, gelet op deze duidelijke uiteenzetting, niet voorhouden niet te begrijpen op welke juridische en feitelijke gronden de eerste bestreden beslissing is gebaseerd. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat het bestuur er ook toe verplicht is om de verantwoording van de motieven – de motieven van de motieven – in de beslissing zelf op te nemen (cf. RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de*

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:*

*– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

*– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Verzoekster meent dat zij van de vereiste om een identiteitsdocument voor te leggen, was vrijgesteld door de hangende procedure bij de Raad van State. Zij verwijst in haar verzoekschrift naar het arrest nr. 190.417 van de Raad van State waaruit blijkt dat een beslissing pas definitief is wanneer zij niet meer vatbaar is voor beroep zodat *in casu* verzoekster vrijstelling geniet van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen aangezien zij op 30 oktober 2006 een beroep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de asielaanvraag van verzoekster definitief is afgewezen aangezien verzoekster in haar verzoekschrift zelf verwijst naar het arrest nr. 204.771 van 4 juni 2010 waarbij het schorsings- en annulatieberoep tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verworpen. Bovendien blijkt uit de aan de Raad ter kennis gebrachte stukken dat verzoekster niet heeft ingeroepen, laat staan aangetoond, dat zij in de onmogelijkheid was om in België een identiteitsdocument te verwerven. Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging aangeduid dat haar asielaanvraag nog loopt en dat zij daarom vrijgesteld is van het voorleggen van een identiteitskaart. De wetgever heeft nochtans duidelijk toegelicht dat *"een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is"* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *"niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden"* (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Verzoekster stelt dat noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de vrijstellingsvoorwaarde gerealiseerd dient te zijn op het ogenblik van behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling niet in de mogelijkheid zou zijn om alsnog het bewijs van zijn identiteit aan het bestuur over te maken indien hij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en hierbij naliet om dit stuk bij te voegen. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *"aantoont"* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). In de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geduïd dat een identiteitsdocument dient te worden voorgelegd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Er wordt evenwel nergens toegelicht dat het vereiste identiteitsdocument bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd en nadien niet meer zou kunnen worden overgemaakt.

Waar verzoekster stelt dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder reeds in kennis werd gesteld van het arrest van de Raad van State waarbij haar asielprocedure definitief werd afgesloten en dat dit arrest bijgevolg niet in overweging werd genomen bij de besluitvorming, kan verzoekster niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat *"deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de RvS van 18.06.2010"*. Verder wordt in de beslissing uiteengezet: *"Daar betrokkene geen procedure meer lopende heeft (asiel of Raad van State), dient zijn identiteit en nationaliteit bewezen te worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene heeft dit nagelaten, derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. De RVV stelt namelijk in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren"*. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt aldus uit een eenvoudige lezing van de motieven van de beslissing

dat verweerder wel degelijk kennis had van het arrest van de Raad van State en ook heeft betrokken in zijn besluitvorming.

Waar verzoekster stelt dat verweerder haar kon wijzen op dit feit (m.n. het arrest van 4 juni 2010 van de Raad van State) en haar uitnodigen de aanvraag aan te vullen, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen laten uitschijnen, het niet aan verweerder toekomt verzoekster uit te nodigen om alsnog aan te tonen dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet berust de bewijslast bij de vreemdeling die een beroep wenst te doen op deze wetsbepaling en dient hij, wanneer hij van oordeel is dat hij vrijgesteld is van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen, zijn stelling bij zijn machtigingsaanvraag zelf *“aan te tonen”* en de eventuele nuttige overtuigingsstukken te voegen. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster in kennis is gesteld van het arrest van de Raad van State op 18 juni 2010, hetgeen niet wordt betwist door verzoekster en dient de Raad op te merken dat het motief in de beslissing dat het *“in de eerste plaats verzoekende partij (toekomst) om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”*, niet kennelijk onredelijk is. Tussen de datum waarop verzoekster in kennis werd gebracht van het arrest van de Raad van State en de datum waarop de bestreden beslissing is genomen zijn meer dan tien dagen verstreken. Verzoekster was aldus in de mogelijkheid om haar aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vullen of te actualiseren met overtuigingsstukken in verband met de documentaire voorwaarde.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

giffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN